

καὶ ποτὲ νὰ μὴν ἀκούω γιὰ παρασκευὴ τοῦ κράτους
καὶ γιὰ τέτοιας ἀγδίσις.

"Ἄχ! πως ἡθελα, τοιλά,
μὲ τῆς μάσκας νὰ τυρβάω,
καὶ τ' ἀδέσποτα σκηλά
στὴν ἀγγάρεσξ νὰ μὴ βάσω.

Γιὰ τὸ γλέντι νὰ σφριγώ
μὲ κοιλὰ παραγμάτη,
καὶ στρωμένο στὸ κρεβάτι
νὰ μὲ κάνουν στρατηγό.

II.—
"Ηθελα κι' ἑγώ, βρὲ χάχα,
πρὶν γιὰ πάντα κακαράσω,
στὸν Καρναβάλο μονάχα
δᾶλα νὰ τ' ἀψιερώσω,
πνεῦμα, σῶμα καὶ φυχήν,
κάθε πόθον μου κι' εὐχήν.

"Ηθελα, βρὲ πατριώτη,
μοναχά μὲ φαγοπότη
τὴν ζωή μου νὰ περάσω
κι' δελα τάλλα νὰ τὰ βράσω.

Διαρκὲς μασκαραλῆκι Ριωμησούνης Διαράς
ἡ ζωή μου νάναι μόνον,
καὶ στοὺς τάφους τῶν προγόνων
νὰ καθίω μασκαράς.

Καὶ γιὰ μένα τὸν γλεντζέ, καὶ γιὰ μὲ τὸν πνευματώδη,
νὰ δολέυσουν οἱ κούτοι, κάθε βλάχας, κάθε βρόδι,
νὰ μὲ κάνγι φτερωτὸ φλογερά χορομάνια,
ἴως στοὺς μάλα ήμέρα
νὰ φωνάξουν ἀπὸ πέρα:
ούρε τώρα πηδητιδε καὶ μές στὴ Μακεδονία.

Μέσα στῆς ζωῆς τῇ ζάλη,
μέσα στῆς ζωῆς τὸν πόνο,
ἄχ! γιατὶ τὸ Καρναβάλι
νάναι μιὰ φορά τὸν χρόνο;

Πῶς τούλαχιστον ἔδωστοὺς Ρωμησοὺς νὰ μὴν κρατῆ
Καρναβάλι διαρκές;... μὰ γιατὶ γιατὶ γιατὶ;
Φ.—Τὶ ωραῖς ἐμὲ γιὰ τοῦτο, Περικλέτο στραβεκάνη;
τρέχω νὰ ωραῖς ἔκείνους, δποῦ τάχουν ἔτοι κάνει.

II.—
Τάχα δὲν μπορεῖ, σακάτη,
νὰ βρεθῇ στὸν κόσμο κάπι,
τοῦ μὲ τοῦτο νὰ γειμίγη τῶν ἀνθρώπων ἡ κοιλὰ
δίχως κόπο καὶ δουλειά;

Κι' ἀφοῦ σάνει καὶ καλά μὲ λαχτάρα κι' ἀγνωνία
θέλομε Μακεδονία,
τάχα μὲ τοὺς Καρναβάλους,
μὲ τὰ τοάγια καὶ τοὺς μπαλους
δὲν μπορούμε, βρὲ φαντάτη,
νὰ τὴν πάρωμε καὶ τούτη;

Φ.—Δὲν μποροῦμε δυστυχώς, Περικλέτο φαμφαρόνο,
μετὰ λόγης μου κι' ἑγώ στοὺς Ρωμησοὺς τὸ βεβαιών.
Όμως μᾶς τὸ βεβαιώνουν καὶ τιλέλληνες πολλοὶ
πῶς δὲν πέρνεται μονάχα μὲ χορὸ καὶ μὲ βιολί.

Εἶναι βέβαια κι' ἀνάγκη Καρναβάλου καὶ χοροῦ,
ἀλλὰ καὶ δουλειάς, ψωρίτη...
χόρευε, κυρὶ καὶ Μάρο,
ἔχει κι' Έννοια γιὰ τὸ σπήτη.

Μὰ τώρ' ἂς λησμονήσωμεν τὴν ἀμετρον βλακείαν
θυητῶν ἐπινειδίστων,
κι' ἂς σπεύσωμεν εἰς τὴν νεκρὸν ἔκείνην κατοικίαν
τοούτων φευμήστων.

Τὰ χωρατὰ λησμόνησε κι' ἔκεινων καὶ τῶν ἀλλων
καὶ πλανηθῶμεν ἀλλαζούστην χώραν τῶν ἀλλων.

■■■■■
III. Στὸ Κοιμητήριο
νὰ θούν τὸ πανηγύρε.

II.—
Ίδοι καὶ πάλιν, Φασουλή,
τὸ μέγα Κοιμητήριον,
τοῦ τόσας σκέψεις προκαλεῖ
τοῦ τάφου τὸ μυστήριον.

"Ολ' ἀναπαύσανται νεκρά
στὴν χώραν τῶν ἀλλων...
ἴσοι κρανία φαλαράδ,
ἴσοι σωροὶ κοκκάλων.

Κανεὶς νεκρὸς δὲν ὄμιλετ...
πῶς στὴν αγήν τρυφᾶ...
βαρέθηκα, βρὲ Φασουλή,
καὶ νὰ φιλοσοφῶ.

Συπνέ κι' ἡ χώρα τῶν νεκρῶν μὲ κτύπους διατόρους
καὶ δέχεται τοὺς ζωντανοὺς τοὺς προσωπιδοφόρους,
καὶ προσωπὶς ἀπρόσωπος σκελέθρου καὶ γελοία
μὲ κάθι ζωντος μασκαρά γελεῖ τὰ μεγαλεῖτα.

Θρήνει πάλιν τὴν κοιλάδα
τόσου πόνου μὲ μπουζούκη,
μὲ φακή, μὲ φασουλάδα,
ταραμά καὶ βρεκτοκούκη.

"Άκου γύρω μας τὶ θρήνοι!
πόσα δάκρυα καὶ ποτα...
τώρα δέχονται κι' ἔκεινοι,
ποῦ δὲν έχουν προσωπεῖα.

Φ.—
Μή μοῦ τὰ λές ξανά...
κατήντησαν κοινά
κι' αὐτά τὰ Κοιμητήρια
καὶ τάλιτα μωσήσια,
κι' οἱ πόνοι κι' οἱ λυγμοὶ¹
κι' εἱ τόσοι στεναγμοί.

Τά ξέρεις και τά ξέρω, κι' αύτά ποσ λές και πάλι:
χ' όλαυς φορεις ός τώρα τάπαν χιλιάδες άλλοι,
κι' δταν τών αγνωριστών το μάταιον θρηνής
θαρρώ, βρέ Περικλέστο, πώς μεταπονείς,
κι' άναμασσες συνήθη, καίνα και τετραμένα...
Π. — Κουράστηκε κι' δ' χόμος κι' έκουφας κι' έμένα,
κι' έγινε μέγα βάρος τούτη σαχλούων μας
με τάς άνακαλύψεις και με τάς έποτήμας.

Κι' αφ' ής στιγμής εβρύθησαν έκεινα τά κακά,
τοξίνας, σταρυπλόκοκκοι, και τρόμοι ήλεκτρικά,
ποδήλατα, τηλέφωνα και κινηματογράφοι,
πρό πάντων τ' αυτοκίνητα, τό σύμπαν κατεστράφη,
κι' δ' έχασθοις, βρέ Φασουλή, μας' πήρε τὸν γονεό,
κι' δ' χόμος σήμερ' δὲν γελά, γελά με τὸ στανιό.

Φ. — Πάφε νά' μιλησε, μουρμούρη,
πριν νά' φάς καμμιά στή μούρη.
"Έφθασε Σαρακοστή
κατά πάντα σιβαστή.

Τώρα προσευχής καιρός
και μελέτας συδρομή
και τά πρόγραμματα τοῦ κράτους μέρα γύντα, μαλαγάνα,
βλέπε κι' έποκοπει τα,
τρώγων τὴν λειψή λαγάνα
και τὴν σπανακόπετα.

Καιρός νά' συμμαζέψωμε τὸν παλαβό μας γοῦ....
Κύριε τῶν Δυνάμεων και μεθ' ήμων γενοῦ.
Τπέρ τῆς ζώσης πλάσεως και τῆς κακομημάνης,
ποσ' οήμερα μποστάν κι' αυτή χρεοίς και καθορίζαις,

κι' οπέρ έκεινης τῆς Βουλῆς τῆς παρανυσταγμένης,
ποσ θάληγη τὴν Σαρακοστή νά πάρη κι' άλλαις χ' όλαις.

Νά τάρος κάποιου ρουκαρά, μά νά κι' ένδες τραγού...
Κύριε τῶν Δυνάμεων και μεθ' ήμων γενοῦ.
Τπέρ τοῦ κράτους τουτου με τὰ πολλὰ Ταμεῖα,
οπέρ διετηρήσως τοῦ δημοσίου πλούτου,
κι' οπέρ τοῦ Κόντε Τζάρτη μας, ποσ' πήγε στὴν Λαμία
κι' έπέρας τὴν Τυροηνή στὸ κτήμα τοῦ γαμπροῦ του.

Τπέρ τοῦ Ράλλη, κατ' αυτάς' στήν Σπάρτην πλανηθέντος
και τόσας δρχασθητας σεπτάς έποκεφθέντος,
κι' άνεστος πνευματικής ζητήσαντος χρηστούγετον
έπάνω στὸν Ταύγετον,
κι' αφ' ίψηλος μὲ δρυγούμρον ὡς λέοντος άγριος
έπικοποντός τὴν γραμμὴν Σπάρτης-Λεονταρίου.

Τπέρ άμυνης θήνικης, μελλόντων στρατευμάτων,
κι' οπέρ τὸν νέον ναυαρκὸν τοῦ Κόντε προγραμμάτων,
οπά σκυψης μετασκευῆς κι' άνασκευῆς ποικιλῆς
ζηλείας και οιδερικῶν πάσσης πλεούσης θλής,
ἀλλὰ κι' οπέρ ἀποστολῶν και σὲ Τσιλάν και Τάραντα,
κι' οπέρ στολῶν στολιζουσῶν τὰ κλέη μας τάραντα.

Τπέρ Ναυτάθμων δδεξινῶν, ποσ δὲν πατεῖ ποδάρι
κανεὶς κλεινῆς ἀπόγονος Μασόλη και Κανάρη,
κι' οπέρ παντὸς θαλασσινοῦ, ποσ χάνει τὰ νερά του,
και πίνει θέλωντας και μὴ νερό στοῦ Ζαχάρατου.

Τπέρ εδεγεύσαντων ἀστακῶν κι' άρκτικῶν χαδάρων
πρὸς χρήσην και κατάχρησιν θαλασσινῶν μακέρων,

ὅπερ ὁκνῶν, ὑπὲρ νοθρῶν, καὶ τόσων ἀδρανούντων,
καὶ ὑπὲρ παιδίοντων ντόμινο, πικέτο καὶ σκαμπόλι;
οὐ καφενεῖδες παλαιὸς καθίσθι τὸν Εὐρόπονούντων,
καὶ σκεπτομένων τι θάπη καὶ τι θά κάν' ἡ Πόλη
μὲ τοῦ Βαρύντα Δ' Αἰγανταλ ἐκείνας τὰς δηλώσεις,
ποῦ τὸ στωμόλον ἀκονοῦν περιλεκήτου γλώσσης.

Τὸ πέρι διατηρήσεως μονῶν καὶ καλογήρων
κοσμικωπάτων σχέσεων,
καὶ ὑπὲρ ἀμύνης κρατερᾶς Συμβούλων Ἀναργύρων
κατὰ τῶν παρενθέσεων.

Τὸ πέρι ὑπερτηληράσεως
ἐλεεινῆς γαστρός,
ποῦ οὐ κινεῖ νὰ τρέψῃ.

Καὶ ὑπὲρ ἀπολυτράσεως
τῆς γῆς τῶν Μακεδόνων
μὲ Καρναβαλίους μόνον.

Κύριε τῶν Δυνάμεων, καὶ μεθ' ἡμῶν γενοῦ,
λαὸν ιδὲ δραστήρων,
καὶ ρήμ' ἔξ οὐδαίνοι
τὸ μάντον τὸ σωτηρίου.

Π.—Κόψε χυπαρισσόμηλα καὶ στέψει τοὺς κροτάρους,
καὶ κάθισε περίποτος οὐλήσμονήτους τάφους.
Ἐδῶ κοντὰ πληγίσας καὶ σταύρωσε τὰ χέρια...
τάφος Τρικούπη λέγεται... καὶ ὅπως καμπός αὐτέρια
λάδυκους εἰς τὸ στερέωμα λαμπρότερα τῶν ἄλλων
ἦται καὶ ἔδω φεγγοβολούν οἱ τάφοι τῶν μεγάλων.

Τοῦ γένους δὲ καρδιόκτυπος, οἱ πόσιοι, τὰ φρονήματα,
ἔδω θαρρεῖς πῶς ἔρχονται καὶ θράυνονται σὸν κύματα
σε τοῦτο τὸ ἀνθεστόλιστα καὶ ἀπαγημένα μνήματα,
ποῦ στέκουν σὸν ἀθάνατα τοῦ κόσμου προσκυνήματα.

Καὶ αὐτὰ τὰ ρόδα, ποὺ σκορποῦν σε τέτοιους πεθαμένους,
θαρρεῖς πέρι μέσ' τὴν φυχή τὰ βγάζουν τοῦ γένους,
καὶ ἔδω τὰ σπέρνουν πάναγκα φράγματος μὲλυσίδες,
γιὰ νὰ γενοῦν μὲ τὸ καιρὸν ροδοβρύσωνται ἀπίθετα.

Τὰ ρόδα, ποὺ μοιχοβολοῦν
σε τέτοιουν τάφουν γῇ,
θαρρεῖς πῶς τόσα σοῦ μίλοιν
στὴν πένθημη σιγῆ.

Τὰ ρόδα αὐτὰ τὸ ἀμύλουντα, τὰ ρόδα τὰ παρθένα,
ποὺς ἔρει: πόρα καὶ σ' ἀμάρτιοι τὰ λέει τὸ καθένα,
καὶ τῆς Ἐλήγεις τὸ σύμβολο τρανὸ δὲν μεγαλώῃ
καὶ σε μαρτύρων μνήματα τοὺς κλάδους του ξαπλώσῃ.

Μὰ κύττας ἔνα φάντασμα...

Φ.— Θαρρῷ πῶς εἰν' ἔκεινος
τῆς Νέας Ρώμης δ φωστήρο, πάλαι Κωνσταντίνος.
II.— Ἀλήγεια, Φασουλήμιος λέσ... αὐτὸς βεβαίος εἶναι.
Φ.— Λέγε τι θέλεις ἀπὸ με, καῦμένεις Κωνσταντίνε;

II.— Παλαιολόγε, λέγε μας ἀν ἥλθες μ' ἀπατήσεις,
τοὺς ἀπογόνους θὰ τοὺς βρήσῃς προβύμους; ικτὰ πάντα...

Φ.— Γιὰ πέμπεις μάς μήπος ἔρχεσαι νὰ μάς εὐχαριστήσῃς,
ποῦ καὶ γιὰ σὲ θὰ στήσωμε σπουδαῖον ἀνδρίαντα;

"Αν καὶ ὅδικοι μας ἐπερπετε νὰ γίνουν πρώτα πρώτα
γιὰ τὴν πολλή μας προκοπή καὶ γιὰ τὰ καθεστῶτα,
διμος ἔκριναμεν καλὸν
πρὶν δ' ὅδικός ουν νὰ στηθῇ

καὶ ἔκεινος νὰ προηγηθῇ
τοσούτων ἀλλων ὑψηλῶν.

"Ἄς ἔχεις χάρι, φώναξε μιὰ πλάσια νυσταλέα,
ὅποιος φορούσες πέδιλα καὶ περικεφαλαῖα,
καὶ τέλος πάντων ἐπεσες στοῦ Ρωμανοῦ τὴν Πόλη
θαρρῶν πῶς ἀναστάσεως ἡμέρα θ' ἀνατείλην.

"Ἄς ἔχεις χάρι, φώναξε τοῦ κράτους τὸ Νοτοδέπι,
καὶ ἔκριθη πρέπον καὶ γιὰ σὲ νὰ κάνωμε ρουσφέτι
καὶ ἀνδριάντα πέτρινο, καὶ μόνο προτομῆ,
γιὰ δέξα καὶ τιμή,
ἀφοι καθένας σήμερα καὶ ἔξ ἀκος τὸ ξέρει
πῶς γιὰ τὸ γένος ἐπεσες μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι.

Καὶ τώρ' ἀκούεται ποῦ λέσ συζήτησις δεινή
γιὰ αὐτὸν τὸν ἀνδριάντα σου πῶς πρέπει νὰ γεννῇ,
καὶ Αὐτοκράτωρ ἔριπτος, καὶ μοναχὰ πεῖδε,
καὶ συζητεῖ καὶ σκέπτεται καθένας βλάχες χαζές.
Μά σ' οὐ πόσ θέλεις νὰ γεννῇ... πεῖδες η καθαλάρης;
Παλαιολόγε, λέγε μας, καὶ θὰ σοῦ γίν' ἡ χάρις.

Κάθε μεγάλος πρόγονος δες ἔρχεται σ' ὅμας
γυρεύωντας ἀγάλματα, μνημεῖα, προτομάς.
Αὐτὰ δὲν είναι δύσκολα, γιὰ τέτοια δὲν μάς μέλει,
ἔρδουσιν βγάζεις μάρμαρα καὶ ἡ Πάρος καὶ ἡ Πεντέλη.
"Ἄς γίνῃ τώρα καὶ γιὰ σὲ τὸ μάρμαρο χαλάλι...
πλήν φεύγει, Πειρυλέτο μου, χωρὶς μιὰν νὰ βγάλῃ,
χωρὶς στάς ἔρωτησες μας καθόλου ν' ἀπαντήσῃ...
τούλαχιστον ἀν ήθελεί λιγάκι νὰ μάς φτισῃ.

Π.— Κύτταξε καὶ ἀλλα μνημεῖα μεγάλων προπατώρων,
ποῦ δὲν τὸ ἀφίνουν ήσυχα τὰ πλήθη τῶν ρητόρων.
Τὰ ρόδας ἔξερηλλισαν τῆς λεβεντίσες τῆς πρώτης!

Φ.— Πάλι; γιὰ ρόδα τοιμουνάς...

Π.— Τὰ πάντα ματαίτης.
Φ.— Πάψε τὴν ματαίτητα καὶ πάλι νὰ μοι λές
καὶ μές σ' αὐτές μου νὰ θρηνήσῃς τοῦ κόσμου τὴν μαλάκα,
καὶ έλα νὰ παίξουμε φούτ-μπόλλ, μὲ νεκροκρεπαλές
πρὶν ἀλλοι νὰ τὸ παίξουν μὲ τῆς ὀπίκαις μας, βλάκα.

"Ἔγω γιὰ ζωντας καὶ νεκρος
καὶ γιὰ μεγάλους καὶ μικρος
φεον καὶ ἔφροντων πάντοτε καὶ ἔξ ἀπαλῶν δύνχων
πτῶς δοις παίζουν πρόσωπων καὶ μέρος Υπερίχων.

(Βρέσκουν ἐμπόρδες στὰ πόδια των μιὰ νεκροκή καυκάλων
καὶ παίζουν μ' αὐτήν φούτ-μπόλλ, λέσ καὶ ἔχταν καμμιά πτέ-

ματ καμπούσιας ποικιλίας,
μ' ἀλλοι λόγους ἀγγελίας.

Νέον Ημερολόγιον τὸ Σπαρτιατικόν,
δυντας Ιστορικώτατον καὶ καλλιτεχνικόν.
Σπύρος Θεοδωρέστους ο καθαίσθητος ἐκδότης
καὶ λογογράφος πρώτης.

Τοῦ πάλαι Θουκυδίου Βίος καὶ Πολιτεία,
ὑπὸ Παντελῆ Καράλη σπουδαῖα πραγματεία.

Τεῦχος Ιδωμεν μ' ἐρεύνας μικροβιολογικαὶς
ἐνταυτῷ καὶ κλινικάς,
καὶ θεαμάσωμεν σπουδὴν περισποδαστον καὶ νοῦ
τοῦ χειρούργου τοῦ Φωκᾶ καὶ τοῦ Γάμπα Δευδερινοῦ.